I sin blodsfrud möta, och tillbaka
Ur din sällhets himmel gissla dig.

13

Offret låg der slagtadt. — Jag förbömda
Stod bredwid, och, med förwirrad själ,
Såg dess öga släckt, dess ådror tömda
Och mitt lif flöt bort med dess. Nå wäl;
Rysligt winkar Wödeln mig med stålet,
Rysligare klappar hjertat här,
Wäl mig! snart uppå det resta Wälet
Får jag släcka qwalet, som mig tär.

14

Josef! Gud i himlen skonsamt dömmer;
Äfwen Synderskan förlåter dig
Hwad hon led, hon gerna, gerna glömmer,
Friska flamma genom bålet stig!
Lyckligt! Lyckligt! se hur brefwen glöda,
Hur hans eder lågan snart förtär,
Och hans kyssar, gnistrande och röda,
Hur de flyga ibland röken der.

15

Tron ej, Flickor, edra rosenkinder!
Tron ej Männers Eder någon dag!
Skönhet! dig, min dygds och sällhets hinder,
Här wid stupstocken förbannar jag! —
Hwad! från Wödelns öga tårar flyta?
Windeln skakas i hans matta hand?
Darra ej, kan du en ros ej bryta?
Nu, i Guds namn, skynda Mästerman!

Stockholm,
Tryckt hos J. Hörberg, 1824.
Säljes i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

GS 12

Barna-mörderskan.

Hör! — den dofwa klockan sorgligt ljuder!
Wisarn re'n fullbordat har sitt lopp,
Nå i Guds namn! — Wänner jag er bjuder
Till en afrättsplats: — så brytom opp.
Sista afskedskyssen ger jag werlden;
Mina tårar, werld, än offras dig.
Ack! ditt gift war sött. — med sista gården
Sluts wår räkning nu: det tröstar mig.

2

Så, farwäl, o Sol! med allt ditt nöje,
Pliktsligt bytt i mullens natt! Farwäl,
Rosen-tid med lek och lust och löje,
Som så lätt berusar flickans själ!
O farwäl; du gyllene förhoppning,
Sköna pant, som bildningsgåfwan ger!
Ack hon dog, den blomman i sin knoppning,
För att ewigt alldrig blomstra mer.

3

Blomster-kransen sladdrade i walsen
Kring den hwita drägt, min oskuld bar,
Ljusa håret, spelande kring halsen,
Gles med friska rosor kransadt war.
Samma hwita drägt hon bar, den gången,
Wår hon än. Hwad taflan ombytt är!
Rosorna ha flytt. Den arma fången
Dödens swarta band i stället bär.

4

Gråten kring mig, I, som undgått fallet,
I, hwars oskulds-liljor blomstra än,

I, hwars ömma bröst, wid känslo-swallet,
Ägt i Dygdens hjelte-kraft en wän.
We mig! menskligt detta hjerta kände,
Och min känsla slår mig nu med blygd.
We, wid lågan, som bedragarn tände,
Somnade Lowises dygd.

5

Kanske knyter detta huggorms-hjerta,
Glömskt af mig, ett annat ömt förbund,
Och, då jag till grafwen går med smärta,
Skämtar han och ler wid bordets rund.
Tar sin flicka smekande wid locken,
Slukar kyssen, som af henne räcks,
Medan blodet spritter högt från stocken,
Der min blotta nacke sträcks.

6

Josef, Josef, längst i fjerran länder
Följe dig Lowisas sista färd!
Hennes spetsgård, hennes bundna händer
Swäfwe för din blick som hämnarns swärd:
När i ögonblick, som fordom wåra,
Kärlek hwiskas dig, med bruten röst,
Må min döds-psalms genljud bära
Ett helwetiskt sår uti ditt bröst.

7

Ack! dig rörde ej Lowisas smärta,
Ej en Flickas skymf, du hårde man?
Ej det späda fostret wid mitt hjerta,
Icke det, som tigern röra kan?
Stolt din kosa du åt hafwet wänder:
Ensam, allas afsky, står jag här,
Då för flickor uppå andra stränder,
Du som bäst din falska ömhet swär!

8

O du lilla, menlösa och fromma,
Som så lugn i moders-famnen låg;
Lik en nyss mot dagen öppnad blomma,
Du så älskanswärdt på henne såg.
Hemskt förtjusande, ur alla dragen
Lyste kärleks-ämnen utan tal,
Och din mor stod, krossad och betagen,
Utaf ömhet och förtwiflans qwal.

9

"Mamma, säg, hwar kan min fader wara?"
Tyckte jag dig fråga wid mitt bröst
'Och hwar är din make, qwinna swara!"
Röt det i min själ med dundrets röst.
Fåfängt, Faderlöse! han skall sluta
Andra barn som fader i sin famn,
Men dig lemna blott, att tårar gjuta,
Utan wärd och utan ärligt namn.

10

Och din mor, med afgrund i sitt hjerta
Sitter ensam i den wida werld,
Wid sin kalk af outsäglig smärta,
Af din äsyns galla grufligt närd.
Hwarje ljud från dina läppar manar
Till ett minne af mitt fordna wäl;
Hwarje blick ditt öga sänder, danar
Tusen dödars ångest i min själ.

11

Ser jag dig, ett helwete jag känner,
Saknas du, ett helwete jag har;
Hwar din kyss mig som en låga bränner,
Då din fars mig ljuf som nektar war!
Hemskt hans eder i mitt hjerta skalla.
Döden bor i hwart, af deras ord;
Akta dig, du späda — — dig de kalla:
Knifwen räcka de, och ropa: mord!

12

Josef! det är gjordt. I fjerran länder
Skall den bleka hamnen följa dig,
Röra dig med sina kalla händer,
Midt i sällhets-drömmen ställa sig,
Dig wid stjernans matta stråle skaka
Med sin dödsblick, grym och gräselig,